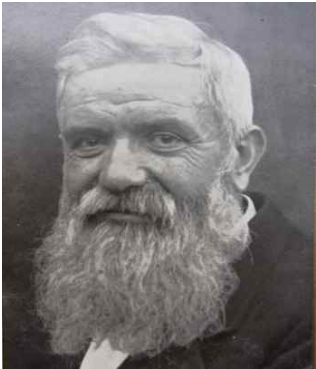

Wie in de Stedelijke Academie - toen nog gelegen in de Vanderkelenstraat, in het voormalige Sint-Ivocollege – zich langs de staatsietrap naar de leslokalen begaf zal zich op de eerste tussenverdieping een immens groot schilderij (200x300cm) herinneren waarop een jonge man is afgebeeld, die in een weids landschap zit te mijmeren bij een kudde varkens. Hij had samen met zijn hond beschutting gevonden tegen de brandende zon in een met takken en stro geknutselde hut.

De jonge man zag er uitgeput en moedeloos uit. Het schilderij herinnert de toeschouwer aan de parabel van De Verloren Zoon (Lucas, 15-21). Maar aan de symboliek van deze voorstelling met het hoofdmotief waar de boetvaardige zondaar zich uiteindelijk onderwerpt aan de wil van zijn vader, die hem zijn misstap vergeeft, wordt hier niet aan herinnerd. De schilder vond meer dramatiek in een eigen visie, dan wel in het vervolg volgens het verhaal van de evangelist Lucas. De schilder van dit meesterwerk is Jan Hodru.

Jan Hodru, 1870-1932, een geboren Leuenaar, was reeds op vroege leeftijd in de leer gegaan bij Constantin Meunier (1886-1889), die hem als karaktervolle schilder voorging. Na zijn studies in Leuven meldde hij zich in Vilvoorde in het atelier van Jean-François Portaels. Die had zijn opleiding doorgemaakt bij diens schoonvader, hoofdzakelijk bekend en gewaardeerd als portrettist nl. François Joseph Navez. Hier leerde Hodru de knepen van het vak van portretschilder, wat hem later sterk van nut zal zijn. In 1890 neemt hij deel aan de Godecharleprijs waar hij in 1893 als laureaat wordt gehuldigd.

In hetzelfde jaar wordt hij benoemd tot leraar-tekenen aan de kunstacademie van Leuven. Van zijn leerlingen verwachtte hij een strenge discipline, zoals hij dat bij zijn meesters geleerd had en kwam zo over als een veeleisende leraar. Voor zijn beste leerlingen was hij haast strenger dan voor de minder begaafden van de klas maar toch besteedde hij zijn beste energie om ook dezen te motiveren en te kneden met het doel een goede toekomst voor te bereiden.

Zijn taak als leraar was voor hem een opdracht, waarvoor hij zijn eigen productie opzij zette.

De dankbaarheid en achting van zijn leerlingen was zijn belangrijke voldoening, maar tegelijk moet men betreuren dat zijn functie als leraar een rem betekende voor zijn eigen werk. Wat hij dan wel produceerde getuigt van een kunstenaar die de meest zakelijke onderwerpen voorstelde in een sfeer van gemoedelijkheid, die nochtans de romantiek oversteeg naar een realistische kijk.

Zijn naaste omgeving boeit hem, maar we vinden hem ook buiten Leuven, in steden waar hij de stilte van kerkinterieurs en begijnhoven penseelt. Aan de kust is hij gefascineerd door de sfeer van de vissershaven en vergaapt zich aan de macht van het eeuwige golvenspel van de zee.

Hodru vond ook een dankbaar onderwerp in zijn stadsgenoten, die zich door hem lieten penselen. Er mocht van Hodru meer verwacht worden, was het niet dat zijn overlijden in 1932 aan zijn carrière een vroegtijdig einde zou stellen. Met de grootste voldoening mocht hij terugblikken op de didactische opdracht: de jongeren de weg te wijzen naar het succes dat hem niet ten volle werd gegund. De overbezorgdheid veroorzaakte een rem op zijn eigen werk.

Het zou een boeiende opdracht zijn de volledige inventaris op te zoeken van zijn oeuvre dat niet alleen in de collectie van het museum vertegenwoordigd is met zeven werken, maar zeker ook in de particuliere collecties zal aanwezig zijn met schilderijen en tekeningen. Het zou interessant zijn te vernemen hoeveel van zijn werken nog aan de muur hangen bij hun eigenaars.

We mogen gerust stellen dat het werk van Jan Hodru tot het beste mag gerekend worden in het Leuvense kunstpatrimonium.

In een brief van 29 december 1933 smeekte de weduwe van Jan Hodru het stadsbestuur om het schilderij de Verloren zoon te willen aanschaffen. Het werd haar gegund. Burgemeester Claes verkreeg van het college dat het werk voor een prijs van tienduizend frank werd aangekocht.

Het prijkte sindsdien op de trapzaal van de academie waar zijn schepper gedurende achttien jaar zijn beste krachten had gewijd aan de vorming van zijn leerlingen.

